

A T Ö L Y E

Yıl: 2015-2016
Sayı: 3

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

HAYAL

**Bir gün bu akan sele dur diyeceğim, göreceksin.
Ne bu şehir kalacak, ne bu akılsız sürü,
Ne de bu korkunç kalabalık,
Sadece "sen" ve "ben" kalacak...**

**Her vapur bir gün seni getirecek bana,
Ben bütün limanlarda seni bekleyeceğim...**

Ersin ARSLAN

Oğuzhan EKEN

IŞIKLI YOL

Dünyayı süsleyen bazı insanlar var. Sürekli gülümseyen, kalbi imanla dolu olan, Kur'an-ı Kerim okuyup dillerini bala bulayanlar var.

Hayat onlara artık sadece bir bakış olmuş. Olup bitene sadece bakıp gülümsüyorlar. Ama çoğumuz hep aynı yerde, karanlıkta kalmışız. Hep kolay olanı seçmişiz, zor olanı hiç seçmemişiz. Düşünmek bile bize hep çok zor gelmiş. İçimizde bir nefret büyütmüşüz, bu nefreti herkese kusar olmuşuz. Hayat oyununda hep aynı sahneleri oynamışız. Onlarsa her gün iyilikle dolu olan rollere can vermiş.

Biz ki iki çift göze meftun olmuşuz. İki çift tatlı söze inanmışız. Unuttuğumuzu söylesek de hepimizin aklının köşesinde kalan anılarımız, günahlarımız var. Görmezden gelinen, görünmeyen değildir. Yürüyüşüne tutulduğumuz insanları sevdik biz. Sözleriyle bizi gönül uçlarına koyan kişileri sevdik kimi zaman. Sürekli aldandık, kırdık ve kırıldık. Onlarsa sevilmesi gerekeni sever, görülmesi gerekeni görür, kırmadıkları için kırılmazlar.

Gülüşlerimizi paylaşabildiğimiz insanlar vardır oysa... Onların gözleri ayna misali her şeyi gösterir bize. Gerçekleri orada görebilmek gerek... Yağmur damlasının yere düşüp dağıldığı gibi dağılmamak, kar taneleri gibi yavaşça mevsimimizin gelmesini beklemek gerek... Marifet zaten hep buluttadır. O öğretir kar tanesine usulca, dağılmadan, birbirine eklenerek yağıp düşmesini. Sevgimizin de böyle olması gerek... Kalp ne yıldırım olmalı ne de ağaçları savuran, her tarafı yıkan bir fırtına... Kalp, mevsimini beklemeli, beklemeyi bilenler gibi... Rüzgâr gibi ağacın her yaprağına dokunmak ama hiç yaprak koparmamak lazım. Çünkü marifet yaprak koparmak değil, yaprağı hissetmek...

Keşke o insanlar gibi olabilsek... Ama istemek hiçbir zaman tek başına yetmiyor. Çaba gerek, azmetmek gerek, yıkılmamak gerek... Sabır ve duayla gönüllerine zenginlik katanlar gibi olmak gerek... Gözlerimizi gerçeklere, iyiliğe açıp yıkılmış duvarları onarmak gerek... İnsanlıktan çıkmışların kalplerine dokunmak gerek... Gönülleri ferah olanlardan olmak gerek...

Muhammed SARIKAYA

BAŞARMAK İSTİYORSAN

Hayatta iki yol vardır: Birinci yol, "asla pes etmeyenlerin yolu"dur; ikinci yol ise "korkakların yolu"dur, zordan korkanların.

Herkes birinci yoldan gitmek ister, bunu dener ancak sonunda sadece gerçekten başarmak isteyenler kalır.

Geride kalanlar, yani pes edenler, pes ettiklerine inanmak istemezler. Kaybettik demeye korkarlar ve "Yol çok zor ve uzundu." diye sızlanırlar. Onların bu başarısızlığı sadece kendilerini etkilemez, başarısızlığa mahkûm olanlar büyük bir kıskançlığın içindedirler aynı zamanda. Birinci yolda gidenleri durdurmaya, çevirmeye çalışırlar. Düşünceleri: "Ben başaramadım, onlar neden başaracakmış, hayır onlar da başarmasın"dır.

Onlar asla tahammül edemezler. Kendilerinden iyileri hiçbir zaman sevemezler ama kendileri de iyi olmak için çabalamazlar çünkü o yol yorucudur, gerçek bir fedakârlık ister ve onlar bunları yapacak kadar güçlü değildir. O yüzden sana engel olmak isteyenler varsa sevin. Çünkü onlardan daha iyisin ve seni çekemiyorlar.

Unutma, hayatı sen yere sermezsen hayat seni kolaylıkla yere serer. Ya farklı bir insan olarak yaşayacak ya da sıradan bir insan gibi kaybolup gideceksin zamanın çarkları arasında.

Senin hedefin doğmadan önce belirlendi; "kazanmak". İnsanlar bir şeyi yapamadığında sana da yapamayacağını söyler. Eğer bir şey istiyorsan git ve al. Hata yapmaktan korkma, elbette yenilebilirsin ama yenilmek kararlarını değiştirmesin. Derinine in, kim olmak istediğini öğren.

Ayağa kalk ve asla pes etme!

Enes YILDIRIM

GECELERİ ÇOK SOĞUK

Canım Anneciğim ve Babacığim,

Sizleri o kadar özledim ki bilemezsiniz. Ben iyiyim, komutanlarım da çok iyiler. Bize her konuda yardımcı olmaya çalışıyorlar.

Burada her sabah silah sesleriyle uyanıyoruz. Neredeyse her gün çatışmayla geçiyor. Mermiler üzerimize yağmur gibi yağıyor. Ama hiç korkmuyor, düşmana hiç fırsat vermiyoruz. Komutanlarımız da her daim yanımızda, bize yol gösteriyorlar. Düşmanın nereden çıkacağı hiç belli olmuyor.

Anacığim, geceleri çok soğuk oluyor. Senin ördüğün yün çorapları giyiyorum. Ayaklarım hiç üşümüyor.

Akşam yemeklerinde bir dilim ekmek ile üzüm hoşafı içiyoruz. Ama hiçbirimiz daha iyi yemekler aramıyoruz, bize bu kadarı yetiyor.

Çok iyi arkadaşlar edindim burada. Hepsisi çok iyi yürekli, vatana âşık gençler... Bazıları evli, bazıları nişanlı, bazıları da bekâr ve evlenme hayalleri kuruyorlar. Herkes sevdiğinin resmine bakıp uzun süre düşünüyor, ağlayanlar bile var. Onlardan bazılarının şahadetini görmüş olmak beni kahrediyor. Ben de sizin resminize bakarak ağlıyorum anacığim... Burada olup vatani korumaktan dolayı hiç üzgün değilim ama size duyduğum özlem gün geçtikçe büyüyor.

Beni merak etmeyin anacığim... Vatan için geldim, sizin için döneceğim inşallah... Ellerinizden öperim.

Sizi çok seven oğlunuz.

Ömer BORAN

Can DURMAZ

PÜR ATEŞ

Kendi parasını kazanan, hem okulu hem işi idare etmeye çalışan sıradan bir öğrenciydim. O güne dek aşkın ne olduğunu bilmez, âşık olanları da bir türlü anlamazdım. O gün iş yerinde otururken eski komşumuzun kızı önümden geçti, gitti. Uzun zamandır onu görmemiştim. Onu son gördüğümde henüz bir çocuktuk. Şimdiyse büyümüş, serpilmiş, çok güzel bir genç kız olmuştu. Sarı saçları, mavi gözleri oldum olası güzeldi zaten. Sonradan ailesiyle birlikte tekrar bizim mahallemize taşındıklarını öğrendim. Bu haber, beni oldukça sevindirmişti. Eskiden o kadar yakındık ki, onun ailesiyle benim ailem sürekli birbirlerine gidip gelirlerdi. Açıkçası saf çocukluğumdaki o keyifli günleri özliyordum. Ancak buraya taşınma sebepleri üzücüydü. Babası iflas etmiş, buraya dönmek zorunda kalmışlardı. Hatta hala maddi sıkıntı içindelermiş. Ama babası yeni bir dükkân açmış ve durumu toparlamışlar.

Geçen gün onu uzun zamandan sonra ilk kez gördüğümde daha önceden hiç hissetmediğim duygular yüreğimi doldurmuştu. Bu duygulara anlam verememiştim. İlerleyen günlerde onu daha sık görür oldum ve onu her gördüğümde yabancı olduğum o duygular, benliğimi kaplıyordu. Hem heyecan, hem endişe, hem merak... Zor günler geçirdiğini bildiğim için onun için endişeleniyordum evet... Bu duygu beni hem tedirgin ediyor hem de enteresan bir şekilde mutlu olmamı sağlıyordu. Aradan zaman geçtikçe ona daha çok bağlanıyor, onu görmediğimde moralim bozuluyor, zaman geçmek bilmiyordu. Sırf bu yüzden onu ilk gördüğüm yerde takip etmeye başlıyor, istemsizce o nereye giderse oraya gidiyordum. Gerçek gün gibi ortadaydı: Ona âşık olmuştum. Ben bu duygular içinde boğulurken onun benimle ilgisi yok gibiydi. Aramızda bir şey olabileceğine dair olan ümidim neredeyse yok gibiydi.

Ama âşk, öyle garip bir duyguydu ki kavuşma ümidi olmasa bile gönlümü terk edip gitmiyordu. O, benim ışığımdı; günümü aydınlatan güneşti. Her ne kadar ilgimi başkasına yönlendirmeye çalışıp onu unutmaya çalışsam da onu her gördüğümde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Çaresiz kalmak diye buna diyorlardı sanırım. Âşk, insanı çaresiz bırakıyordu. Onunla gidip konuşsam, duygularımı tüm samimiyetimle anlatsam da onun bana karşılık vermeyeceğini, vuslatın mümkün olmadığını biliyordum. Çünkü benim ona olan ilgimin farkında olduğu halde bir kere bile bana ümit verecek herhangi bir davranışta bulunmamıştı. Onu her gördüğümde bu aşkın altında ezildiğim için belki buralardan çekip gidersem onu unuturum diye düşündüm.

Öyle ya, "Gözden irak olan gönülden de irak olur." diye boşuna mı demişlerdi? Zaten uzun zamandır buralardan çekip gitmek, her şeyi ve herkesi ardımda bırakmak, kendime yeni bir hayat kurmak istiyordum. Belki bunu gerçekleştirdiğimde beni, benim onu sevdiğim gibi sevecek biriyle karşılaşmış, belki evlenirdim... Ama her şeyi terk edip gitmek söylendiği kadar kolay değil, değil mi? İnsan kendini bile böyle bir bilmecenin ortasına atar mı? Cevabı olmayan bir hayat sorusu...

Gidemedim, terk edemedim. Zamanla içimde yanan âşk ateşinin şiddeti azaldı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanırım zaman gerçekten de her şeyin ilacıydı. Yine de onu her hatırladığımda içim cız ediyor. Onu görünce yolumu değiştiriyordum artık. Her ne kadar ona eskisi gibi âşık olmadığımı düşünsem de o hep benim kalbimde olacak. Sönmüş ama alevlenmeye fırsat kollayan bir ateş gibi...

Ahmet KIRLI

SATIR ARASI

Herkesin içinde var olan derdi kâğıda dökmek,
Dile sığdırılamayan aşkı satırlara tutturmak,
Satırlara onun ilk harfiyle başlamak,
Geceleri sabaha kadar uyumayıp kâğıtlara onu anlatmak,
Boşa gitse de tüm söylenenler,
Kalemin, kâğıdın, satırların,
Şiirlerin, manilerin, anlamların deminde olmak...

Yüzündeki gamzeyi alıp satır arasına koymak,
Gülüşlerini satır aralarına virgül yapmak,
Gözlerini nokta olarak satır sonuna çakmak,
Oysa gözlerinde dünyayı bulduğunuz kişi
Başka satırların, başka kalemlerin izinde...

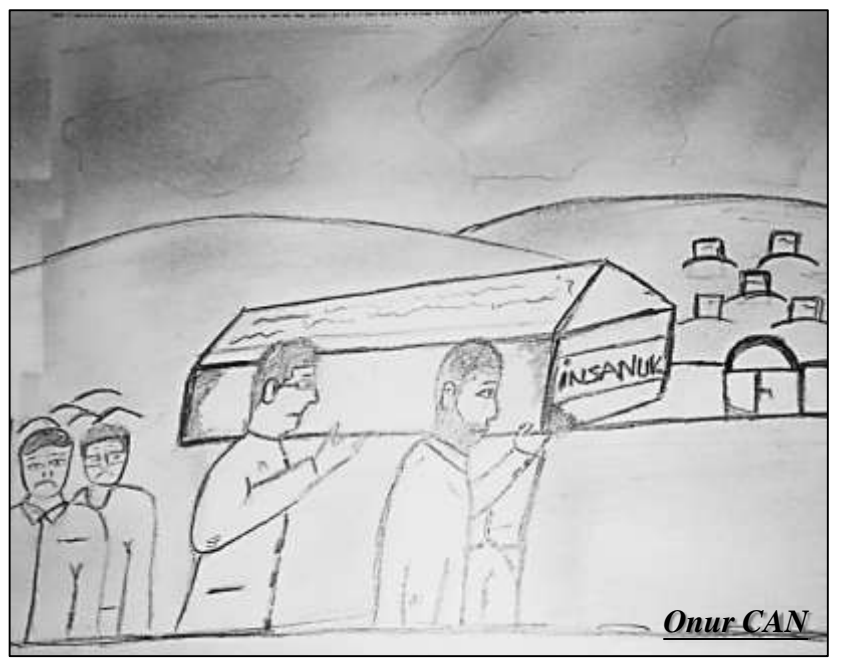
Yazılanlar, sevilen için boş,
Onun için sadece derleme, kara kalemde kara çizgi
Ama onlar sizin için birer hazine,
Başkaları için alıntı bir hikâye,
Bir gün dön bak, bu satırların anlamı ne diye
Ben seni dizdim her hecesine, her cümlesine
Her kelimeye, her dizeye...
Hâlâ anlamazsa sevgili,
Satırlarımı gömeceğim yüreğime...

Berat ŞEN

ÖLÜM ÜZERİNE

Ölümünden neden korkar insan? Sadece işlediği günahlardan mı, yoksa korktuğu için mi? Aslında ikisi de değildir. Çünkü insanların çoğu ne kadar belli etmese ve inkar etse de Yaratıcısı ile tanışmaya henüz hazır değildir.

Ölüm... Yaşlanmak... Aslında mucizedir kimse bilmese de bu iki hayat eylemi. Neden mi? Çünkü eğer hayat kalıcı bir şey olsaydı, insan bir süre sonra bıkarırdı. Mesela düşünsenize yediğiniz en muhteşem yemeği ya da gittiğiniz en büyük ve en keyifli derbi maçını. Bunlar eğer sürekli bir şey haline gelip bitmeseydi, insan yine kibirliliğini konuşurup keyif almış veya alıyor gibi yapıp kendisini avutabilirdi. Ama bu tabii ki insanoğluna değil bir insana bağlı ölümün mucize olup olmadığı. Hatta bazen ne düşünüyorum biliyor musunuz? Ölüm nasıl olur da korkumuz haline dönüşebilir? Bu sorunun cevabını hayattan zevk alarak ve ölümün sadece yeni bir başlangıç olarak kabul ederek buldum. İnsan ölümünden tek bir şekilde korkmaz. O da vazgeçerek. "Nasıl yani vazgeçerek?" diye soracak olursanız mantık çok basit. Birçok insanımız dünya mallarına kendi ailesi gibi bağlanmış durumda. Peki bu dünya mallarından vazgeçmeye çalışsaydık iyi olmaz mıydı? İnsan vazgeçerek bile mutlu olabilir. Çünkü gereğinden fazla harcama yapmak ve gereğinden fazla değer vermek, dünya malına ancak köleliktir.

Onur CAN

İşte bu yüzden hem mutlu olmamız hem de ölüm denilen uykudan korkmamamız gerekir.

İşte ölümünden korkan bir insanın ölümünden korkmaması için yapacağı tek şey: Vazgeçmek. Çünkü insan sadece vazgeçerek güçlenebilir.

Cem YILDIRIM

AKAR GİDER ZAMAN

**Bugün şarkılar çalmalı,
Kadehler kırılmalı,
Bana kara haber gelmiş,
Artık can damardan ayrılmalı.**

**Yazılmış kaderimiz,
Çizilmiş yollar,
Bugün koca şehir bana dört duvar,
Tekrar tekrar açılır kapandı sanılan yaralar.**

**Akar gider zaman,
Gider herkes, kalırsın yapayalnız,
Yazık edersin kendine,
Boşuna yaşamışım diye.**

Emrah YAVUZ

GÖNÜL DEDİĞİN

Aşk çok garip bir şey. Nedensiz korkularla dolu. Bu gönül bir şey söyler sonra gider başka bir şey yapar. Çok garip değil mi? Nedensiz şekilde hep kendinle savaşırsın.

İnsanın bu duygusu köreltir kendisini. Çünkü insan, aşk ile sevdayı karıştırır. Çünkü insanlar sevdanın sonunu asla bilemezler. Bu yüzden de korkarlar. Neden mi? Çünkü çoğu insan sonunu bilmediği şeyden korkar. "Ne alaka?" diyeceksiniz. Alakasını sevdasını içinde yaşayanlar, bu sevdıyla geceyi gündüz edenler, ayazı bahara çevirenler bilir ancak. Bunun da en güzel örneği Allahu Teala'dan verilebilir. Herkes Rabbi'ne sevdadan yani can-ı gönülden bağlıdır. Herkes Yaradan'ını sever. Ama insan korkmalıdır da Allah'ın gazabından. Çünkü Allah'ın gazabının nasıl geleceğini de kimse bilemez. Hayal bile edemez. Bunun ucu nereye varacak diye düşünmemize hiç gerek yok. Çünkü bir insan birisine sevdalandığı zaman o kadar fazla düşünmez ne olacağını. Sadece pozitif tarafını düşünür. İşte bu yüzden insan neye uğrayacağını, ne zorluklar ile karşılaşacağını da düşünmeli ki, en azından tahmin etmeli ki o gün geldiğinde kendisini hazır etsin. İşte bu yüzden insanlar aşk ile sevdayı karıştırmamalıdır. Yoksa kötü hissettirip, insanın kendi kendisini psikolojik olarak bitirmesine neden olabilir bu deli dolu gönül.

İşte insanın gönlünün ne olacağını bilmeyince bu şekilde oluyor. Çok saçma gelebilir bir insana sevda ile aşkın arasındaki fark. Neden mi? İnsanı insan yapan, zevkleri değil; kendisiyle barışık olan gönlüdür.

Cesur CİCİ

KİBİRLENİRSEN BİTERSİN

Kibir kalpleri çürüten, insanlığı bitiren zararlı ve sinsi bir virüs gibidir.

İnsanlar övgü konusunda farklılıklar gösterir. Mesela, övülmekten hoşlanan bir insanı düşünün. Övülmekten aşırı derecede hoşlanır; eleştirilmekten, yanlışlarının söylenmesinden hiç hoşlanmaz ve bunu açıkça belli edebilir. Kendisini methedeni ödüllendirebilir. Eleştirilmekten hoşlanmadığını; hem beden diliyle hem de sözlü olarak belli eder. Övgüye âşık olanlar kendi etraflarında sahte övücüler yaratırlar kendi istek ve arzuları doğrultusunda. Bu sahte övücüler, efendilerinin bir işaretiyle övmeye başlarlar her yerde onları. Her an hizmet ederler onların nefislerine. Bir müddet sonra övgü âşıkları, kendilerine düzülen methiyelerin

etkisiyle iyice sarhoş olurlar her şeyi ve herkesi emirlerine amade sanarak. Hâlbuki Hadis-i Şerifte: "Mal ve şöret hırsının insana vereceği zarar; iki aç kurdun bir koyun sürüsüne vereceği zarardan daha çoktur." buyurur.

Bu durum çok ilginçtir ve bir insanın bitmesinin, daha doğrusu bir narsiste dönüşmesinin ilk adımınıdır. İmam-ı Gazali'nin bu durumla ilgili mükemmel bir tespiti var. Der ki: "Sana ne iyi adamsın sözü, ne kötü adamsın sözünden daha sevimliyse, sen gerçekten kötü adamsın!"

Mert CESUR

SEN DENİZ

Sen deniz, ben gemi.
Gemiler suyu incitmeden yüzerler,
Ben ise o gemiyi batırdım.
Batan gemi tekrar su üstüne çıkmaz.
Ben, senin kalbinde battım.
Ne bir şansım ne ihtimalim kaldı...

Gözlerin, gözlerime çarptığı zaman
Dünya durur, güneş buz tutar.
Aşk sensin,
Bir nefeste, tek hecede...

Tek hücreli cezaevi aşk,
Oraya sığmayan aşık ben,
Gün geçtikçe koyulaşan, katılaştan sevdam,
İyi ki seni sevmişim diyemeyişimdi aşk.

Osman ÜNAL

KAĞIT, KALEM VE BEN

Yalnızlığın yarattığı boşluğu en iyi kapatan sizi rahatlatacak müzikler, dumanı tüten bir kahve ve en önemlisi içten gelip kâğıda dökülen satırlar...

Yalnızlık var olduğundan beri hor görülen bir duygu... Hâlbuki yalnızlık kimi insanları rahatlatan yegâne şey... Bazen satırlara dökülen yalnızlık, kimsenin anlayamadığı duyguları anlatan kelimelere dönüşüyor. Yalnızlık her şeyi daha net görebilmeyi, her şeye daha olumlu bakabilmeyi de sağlıyor. Kalabalıklarda her şey daha sisli... Çünkü insanların düşünceleri gözümüze sis perdesi çekiyor bazen. Sivri diller de kalbimizi çeyrek parçalara bölüyor.

Gece çökünce hüznle birlikte yalnızlık da çöküyor. Yalnız kalınca da sizi en iyi anlayacak şey kelimeler... Kelimelere sınıksız tutunmak... Bazen sizi çok iyi anlayan biriyle duygularını paylaşmak... Sağlam diller, sağlam akıllar... Kelimelerle duyguları anlatmak... Yazmak... Yazdıkça çözülüyor sorunlar. Sıkıntı gidiyor rahatlık geliyor. Satırlar sizi anlıyor ve eksik kalan yerleri tamamlıyor.

Ben yalnızlığımda başrol oyuncusuyum. Hayatıma zarar verenlerin hiçbirisi yok. Temiz sayfalara kara kalemle başlamıyorum. Bazen mavi bazen yeşil... Ben hep beyaz yazmaya çalışıyorum. Kâğıt ve kalemim var oldukça beni anlayacaklar. Onlara dost olan herkesi anladıkları gibi... Kalbimin kırıldığı sayfaları koparmıyorum çünkü onlar hep benim hikâyemle sonlanacaklar.

Yavuz KARAKOÇ

SOLMUŞ PAPATYALAR

Kasımın soğuk bir sabahı içimi ısıtan çayımı yudumlarırken uykunun verdiği sersemliği üzerimden atmaya çalışıyorum. Güneşin ölgün ışıkları yavaş yavaş aydınlatıyor etrafı. Her şey ne kadar da hazır kışa benim dışımda. Bu yalnızlık hissiyle hüzünlenirken aniden kapım çalınıyor. Günlerdir, haftalardır, aylardır çalmayan kapı kasımda bir pazar sabahı çalıyor. Yarı uykulu ama heyecanımı gizleyemediğim bir tavırla "Kim o?" diyorum. "Benim!" diyor kapının ardındaki. Dalga dalga yayılan bir heyecan hissediyorum bu seste. Geç kalmış bir heyecan, vakitsiz bir heyecan seziyorum. İstemeye istemeye açıyorum kapıyı. Bunca zaman sonra, bilmem hangi hissin peşine takılıp karşıma ellerinde papatyalarla dikiliyor.

Neredeydi bunca zaman? Tüm yüreğimle onu özlerken her saniye, neden gelmemişti gönül evime? Ardında yıkık dökük bir harabe bırakıp gitmek beni hangi ateşlere atıyordu, benim perişan, biçare yalnızlığım ona ne ifade ediyordu acaba? Öylece baktı yüzüme, saniyelerce, dakikalarca baktı hiçbir şey demeden, diyemeden baktı sadece. Neden sonra cesaret bulup "Almayacak mısın beni içeriye?" diyebildi titrek bir sesle. Gözlerimi devirip baktığımı anladı, bir adım attı geriye. Heyecanı kaybolmuştu, anlamıştı bir şeyleri paylaşmak için artık çok geç olduğunu. Elinde tuttuğu papatyalar da artık canlı görünmüyordu, bundan sonra da olamayacaktı belki. Yüreğim deprem yeri "Hadi gel uzatma sürgünümü benim!" diye haykırmak geliyor içimden. Gururum kaskatı "Ne olursa olsun eğilme, kanma sakın!" diyor, sol yanıma. Bir şey demiyorum, hiçbir şey dökülmüyor dudaklarımdan. Bir adım daha atıyor arkasında duran belirsizliğe, sonra dönüp gidiyor. Biliyorum bu gidiş dönüşü olmayan bir gidiş, biliyorum yine bana hüsrana yine bana hasret kalacak ve kimse çalmayacak artık kapımı bir sabah vakti.

Ceren BEŞER

İMTİYAZ SAHİBİ

İdris KARAKUŞ
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Harun DERİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Fatma Tuğba ORHAN
GÖRSEL DANIŞMAN
Büşra YIDIRIM

YAYIN KURULU

Nevin DOĞAN GENÇ
Nuran GÜMÜŞOK

OKUL ADRES TELEFON

FATİH SULTAN MEHMET MESLEKİ VE TEKNİK
ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mahallesi Endüstri Sokak No14
ÇUBUK 0 312 837 65 50